

Dastan is pleased to announce the opening of "Geometry", a project by Dastan:Outside, at V-Cafe's Basement. The exhibition includes works by Monir Shahroudy Farmanfarmaian, Pouya Ariyanpour, Nazgol Ansarinia, Sahand Hesamiyan, Mohammad Reza Yazdi, and will be open for public viewing from February 17 through March 3, 2017.

Following curated exhibitions such as Mossavar-Nameh ("Book of Images," 2015), Dastan seeks to bring out shared features in the work of modern and contemporary Iranian artists. By doing so, Dastan hopes to identify methods, styles, or movements common to the works of contemporary artists. The works displayed in Mossavar-Nameh visualized a historical-mythological narrative with intertextual references and violent humor. Geometry explores the extended course of geometrical elements within Iranian-Islamic architecture to contemporary visual arts, the extent of their influence on contemporary visual arts, and proposes ways for its return to the domain of architecture.

Architecture —at least based on the view of scholars such as Mohammadreza Haeri and orientalists like André Godard— has historically been considered an artistic medium. Iranian architects, were "heir to an order of arranging space," and "would become historically relevant by using spatial patterns, and would connect the past to the present by adding their own spirit, which itself referred to the zeitgeist." Architects have always been the center of attention. Their role was not separate from the work itself. In some historical periods, geometry— used by the architect and artisan alike— was a practical and scientific facet of architecture. "The Iranian architect was also an artisan, an engineer and an expert on materials," writes Haeri. Over the course of many centuries, advancements were made in structural engineering, construction methods, and design layout. Nevertheless, from a point, the scope of what the architect was responsible for changed and different roles were given to other skilled professionals. Geometric patterns and elements were less often used, whether as decoration or as means to convey a certain mood. Architects and engineers followed different operation models.

Since geometry is the foremost visual branch of mathematics, visual arts became a new domain where geometrical elements could be experimented with and further studied. Several Iranian contemporary artists have used geometrical features in their work. A number of Iranian artists have considered the following directions in the domain of Iranian visual arts:

- Study and creation of new geometrical compositions
- Utilization of new tools and technology as well as the expertise of skilled artisans to create the independent artwork
- Addition of new dimensions to traditional methods involving geometrical compositions
- Transformation of the artwork into a sensory experience

The exhibition of "Geometry" was designed for arriving at a more consistent experience of these aspects. It is evident that the use of geometry is not exclusive to the artists included in the exhibition.

We are now at a juncture —due to advances in architecture and visual arts— to see collaborative works by architects, artists, and artisans. Such collaboration could play a more central role in our lives by incorporating art into the architectural matrix.

Several sources have been used in this study, but "The Role of Space in Iranian Architecture", written by Mohammadreza Haeri, has played a distinct role in shaping our outlook. We have consulted other sources in the research and curatorial process of this exhibition. Fereydoun Ave's introductory text in the catalog of "Frame Reference" (an exhibition of works by sculptor Sahand Hesamiyan) is an example. The transcription of an interview with Monir Shahroudy Farmanfarmaian conducted by Hans Ulrich Obrist, published in "Cosmic Geometry," published by the Third Line gallery and Damiani, are other examples.

دستان برگزاری نمایشگاه گروهی «هندسه» (پروژه‌ای از دستان: بیرون) در زیرزمین ویکافه را اعلام می‌کند. در این نمایشگاه آثاری از منیر شاهرودی فرمانفرمایان، پویا آریان‌پور، نازگل انصاری‌نیا، سهند حسامیان و محمدرضا یزدی به نمایش درخواهد آمد. این نمایشگاه در روز ۲۹ بهمن ۱۳۹۵ افتتاح می‌شود و تا ۱۳ اسفندماه ادامه خواهد داشت.

دستان در ادامه‌ی نمایش‌هایی چون مصورنامه (۱۳۹۴) به جست‌وجو و بررسی ویژگی‌های مشترک آثار هنرمندان امروز ایران می‌پردازد. هدف شاید رسیدن به شیوه، روش، یا مکتبی است که به واسطه‌ی آن بتوان کار هنرمندان را بهتر شناخت. علاوه بر این، هدف بزرگ‌تر، قراردادن این هنرمندان در بستری گسترده‌تر از عرصه‌ی مطلق هنرهای تجسمی است. آثار هنرمندانی که در مصورنامه گردآوری شده بودند، روایتی تاریخی‌اسطوره‌ای را به تصویر می‌کشیدند که ارجاع به یک‌دیگر و طنز آکنده از خشونت‌شان فصل مشترک آن‌ها بود. نمایش هندسه سعی می‌کند خط سیر بسطی هندسه از عرصه‌ی معماری ایرانی‌اسلامی به هنرهای تجسمی معاصر را دنبال کرده و در نهایت بازگشت آن به عرصه‌ی گسترده‌ی معماری ایرانی را پیشنهاد دهد.

معماری در ایران — در پیشگاه پژوهشگرانی چون محمدرضا حائری با استناد به شرقی‌شناسانی چون آندره گدار — یک رسانه‌ی هنری تلقی می‌شود. معمار انگار «وارث حالت‌های سازمان‌یابی فضا بوده» و «با بهره‌گیری از الگوهای فضایی با گذشته مرتبط می‌شده و با منتقل‌کردن حال و هوای خود که مجموع حال و هوای زمانه است، گذشته را به حال» پیوند می‌داده است. شخص معمار در همه‌ی دوره‌های تاریخی همواره در مرکز توجه بوده و نقش او (معمار) جزئی از کار او بوده. در دوره‌های مختلف، هندسه در معماری عنصری کاربردی و علمی بود که توسط معمار در کنار صنعتگر به‌کار گرفته می‌شد. به گفته‌ی حائری معمار ایرانی «معمار، محاسب، صنعتگر و مصالح‌شناس نیز بوده» [است]. در طول قرن‌ها، پیشرفت‌هایی چشم‌گیر در ساختار، روش اجرا و ترکیب‌بندی حاصل شد. از دوره‌ای، شرح وظایف معمار تغییر کرد و برای هر یک از این وظایف فرد جدیدی در نظر گرفته شد. حضور عناصر هندسی برای تزیین و یا القاء حس و حال در معماری نیز کم‌تر شد و معمار و مهندس الگوهای دیگری را دنبال کردند.

از آن‌جا که هندسه تجسمی‌ترین شعبه‌ی ریاضیات است، هنرهای تجسمی بستر رشد جدیدی برای عناصر هندسی معماری ایرانی به وجود آورد. تنی چند از هنرمندان معاصر ما به عناصر هندسی از منظرهای زیر توجه کرده‌اند:

مطالعه و بازآفرینی ترکیب‌بندی‌های هندسی
استفاده از ابزارهای نوین، صنعتگران و اهالی فن در کنار هنرمند برای رسیدن به اثر هنری
اضافه‌کردن ابعادی جدید به روش‌های سنتی ترکیب‌بندی‌های هندسی
تبدیل‌کردن اثر هنری به یک تجربه‌ی حسی

نمایش «هندسه» با هدف فراهم‌آوردن امکان تجربه‌ای پیوسته‌تر از این موارد طراحی شد.

با توجه به پیشرفت‌های به‌دست آمده در معماری و هنرهای تجسمی به‌طور مستقل، اکنون زمینه برای ایجاد ترکیب‌هایی نو با ایجاد تعامل بین معمار، هنرمند و صنعتگر ایجاد شده است. این تعامل می‌تواند با نهادینه‌کردن اثر هنری در طراحی معمار نقشی محوری‌تر در زندگی ایفا کند.

در این جست‌وجو از منابع متعددی استفاده شده اما کتاب «نقش فضا در معماری ایران» از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. علاوه بر این کتاب، منابع دیگری نیز در فرآیند پژوهش و برگزاری این نمایشگاه مورد استفاده قرار گرفته‌اند که از میان آن‌ها می‌توان به نوشته‌ی فریدون آو در کاتالوگ فریم‌فرنس سهند حسامیان در سام آرت، متن مصاحبه‌ی هانس اولریش اوبریست با منیر شاهرودی فرمانفرمایان که در کتاب هندسه‌ی کیهانی چاپ شده، اشاره کرد.